

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **A. S. M. S.**, zastoupený JUDr. Tomášem Mikulíkem Hamele, Ph.D., advokátem se sídlem Pod Štandlem 2218, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2016, č. j. CPR-10404-2/ČJ-2016-930310-V236, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 6. 2016, č. j. 19 A 11/2016 – 17,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 6. 2016, č. j. 19 A 11/2016 - 17, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora nadepsaného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, jímž soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného. Tím žalovaný zamítl stěžovatelovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie ze dne 29. 3. 2016, č. j. KRPT-67983-18/ČJ-2016-070022, kterým mu uložila správní vyhoštění (s dobou třiceti dnů k vycestování z území České republiky) a stanovila dobu pěti měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[2] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel včasnou kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[3] Namítl, že krajský soud rozhodl bez nařízení jednání, aniž by s tím stěžovatel souhlasil ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. Dále uvedl, že se žalovaný vyjádřil k podané žalobě přípisem ze dne 21. 6. 2016, přičemž krajský soud toto vyjádření nezaslal stěžovateli k vyjádření a rovnou dne 23. 6. 2016 meritorně rozhodl. Rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[4] Žalovaný odkázal na shromážděný spisový materiál a dále uvedl, že neshledal ve svém postupu pochybení, resp. že postupoval v souladu s platnou právní úpravou. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu. O návrhu na přiznání odkladného účinku Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť již rozhodl věcně.

[6] Kasační stížnost je důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud se zabýval první námitkou týkající se nesouhlasu s rozhodnutím věci bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s., přičemž tuto námitku považuje za důvodnou.

[8] Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhnou nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

[9] Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu zjistil, že stěžovatel nebyl vyzván k vyjádření, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s., ani nebyl poučen o případných následcích, pokud se ve stanovené lhůtě nevyjádří. Rovněž nebyl vyrozuměn o zahájení řízení o jeho žalobě ani o složení senátu, který by měl o jeho žalobě rozhodovat, společně s obligatorním poučením o možnosti vznést námitku podjatosti.

[10] Krajský soud v napadeném rozsudku výslovně uvedl, že „[o] žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, nevyjádřil.“

[11] Nejvyšší správní soud konstatuje, že citovaný závěr krajského soudu nemá oporu ve spise, neboť ten neobsahuje žádnou písemnost, ze které by výše uvedené tvrzení vyplývalo. Ve spise není založen žádný přípis adresovaný žalobci, žádný pokyn soudce pro soudní kancelář ohledně poučení stěžovatele a ani doručenka prokazující zaslání výzvy podle § 51 odst. 1 s. ř. s. stěžovateli. Jinak řečeno, ze spisu vyplývá, že jedinou písemnost, kterou kdy stěžovatel od krajského soudu obdržel po podání žaloby, byl rozsudek.

[12] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 11. 2004, č. j. 6 Azs 28/2003 - 59 (Sb. NSS 482/2005), konstatoval, že „[ú]častníku nelze upřít právo na veřejné projednání jeho věci v jeho přítomnosti včetně možnosti vyjádřit se k věci (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Rozhodl-li soud o věci bez nařízení jednání, aniž žalobci řádně doručil výzvu k vyslovení souhlasu s takovým postupem (§ 51 s. ř. s.), došlo

v řízení k vadě, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a je proto důvodem pro jeho zrušení [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].“ V nyní posuzované věci tak krajský soud pochybil, jelikož stěžovateli výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. nezaslal.

[13] Druhá námitka týkající se nezaslání vyjádření žalovaného k žalobě stěžovateli není důvodná. Je obecně pravdou, že obecné soudy mají povinnost zaslat podání účastníků řízení či osob zúčastněných na řízení ostatním účastníkům či zúčastněným osobám k jejich případnému vyjádření (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1 Afs 5/2012 - 31). To však neplatí absolutně. V nyní posuzované věci žalovaný ve svém vyjádření k žalobě pouze odkázal na odůvodnění správních rozhodnutí a nevznesl tak žádnou novou argumentaci, kterou by již stěžovatel neznal, resp. by z ní krajský soud při meritorním rozhodování vycházel. V souladu se zásadou procesní ekonomie tak nebylo namístě, aby krajský soud předmětné vyjádření zaslal stěžovateli (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2007, č. j. 2 Afs 91/2007 - 90, nebo ze dne 27. 11. 2014, č. j. 4 As 208/2014 - 39).

[14] S ohledem na pochybení krajského soudu s nevyzváním a nepoučením stěžovatele podle § 51 odst. 1 s. ř. s. proto kasační soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Krajský soud bude v dalším řízení vázán názorem kasačního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), tedy řádně stěžovatele vyzve podle § 51 odst. 1 s. ř. s., resp. učiní obvyklé procesní úkony stanovené zákonem.

IV. Náklady řízení o kasační stížnosti

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti nerozhodl Nejvyšší správní soud. V případě zrušení rozhodnutí krajského soudu a vrácení mu věci k dalšímu řízení, rozhodne o nákladech řízení podle § 110 odst. 3 s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. srpna 2016

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu